

have opnaaet med Alderdomsforsørgelse, den bliver ogsaa en nødvendig Følge af Vedtagelsen af denne Lov, vi have jo til den faaet 2 Millioner; saa jeg gaar dristig ud med et saadant Resultat og er ikke i Tvivl om, at det vil vinde den almindelige Befolknings Bifald og er heller ikke i Tvivl om, at det er fuldt saa demokratisk som meget andet, der foregaar her. At det skulde støtte Ministeriet, kan jeg ikke forstaa. De Herrer, som mene, at vi andre gaa Ministeriets Grunde, hvad gøre de? De give der ene Lov til Ministeriet efter den anden, alle disse løbende Forretningslove, som ere nødvendige for at regere, Kontorholdslove, Embedsmandsløninger, Organisationslove. Man giver en stor Frihavn til Kjøbenhavn og Skibsafgiftens Ophevelse til Handelsstanden; men det er ikke at gaa Ministeriets Grunde. Skulde der være Mening i de Herrer's Politik, saa skulde de rent ud sige Nei; men at give Ministeriet de forretningsmæssige Lov, men saa nægte at komme de store Forbrug til Hjælp og ikke at ville lette den paa en passende og rimelig Maade, det er der ingen Mening i. Det jeg for mit Vedkommende gaar ud fra, og det hvorpaa jeg har bygget min Politik, det er netop det, at naar vi skulle forhandle saaledes, at vi ikke tør nægte Ministeriet de forretningsmæssige Love, som skulle til for at regere, saa er det naturligt og rigtigt, naar vi ikke paa nogen Maade komme den øvrige politiske Situation for nær, de konstitutionelle Konflikter, at vi tage saa meget som vi kunne saa, til Fordel for det store menige Folk, den store ubemidlede Befolkning her i Landet, og jeg tror nok, at Befolkningen vil paastaa det. Skal der føres Forhandlingspolitik, saa maa man føre den paa en saadan Maade, at alle kunne være tilfredse dermed, noget andet var, hvis de Herrer paa et eller andet Punkt kunde bebrejde os, at vi vare gaaede paa Akkord med Provisorierne; men det forlyder der intet om. Man har sagt: Hvad ligger bagved, hvad vil komme efter, I maa give noget mere. Der er ikke Tale om andet end disse 3-4 økonomiske Love, som staa i Forbindelse med hinanden; jeg kan ikke forstaa, at de Herrer ikke ville benytte Lejligheden til at støtte saadanne gode Love, de vilde staa meget bedre, meget mere fornuftig, naar de komme ud i Befolkningen. Jeg kan forstaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage), som er Repræsentant for Storindustrien, han har forstaaet at tale for den saa dygtig og godt, som nogen kunde tale; men vi andre, som repræsenterer de store Forbrug her i Landet, maa se paa denne Sag med noget andre Øjne. Naar

Industrien er regnet som den mest blomstrende og som den dygtigste og bedste her i Landet, saa tillader jeg mig at sætte et stort Men, eller rettere et stort Spørgsmaal derved. Den kan være meget blomstrende, meget indbringende; men om den er saa gavnlig for Samfundets Udvikling, som mange andre Industrier her i Landet, det tillader jeg mig at tvivle paa.

Svar: Jeg kan begynde med at sige, at naar det ærede Medlem, som nys talte, bebrejdede os, at vi ikke vilde være med til at give saadanne gode Love, synes det mig, efter at have hørt, hvad det ærede Medlem havde at sige til det Foredrag, som blev holdt, inden han fik Ordet, at det, nu at tale om disse Love som gode Love i den Forbindelse, er et saare dristigt Ord. Det ærede Medlem mente, at han havde holdt, hvad han lovede. Jeg veed ikke, hvem det ærede Medlem havde lovet noget, men et forekommer mig sikkert og klart, nemlig at det ærede Medlem ikke har Begreb om, hvad han har holdt ved det Forslag, som her foreligger. Det er netop det ejendommelige ved dette Forslag, at ingen kan sige, hvad der kommer ud deraf. Den Ustikkerhed, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) fremhævede i een Retning, er ganske sikkert berettiget, men jeg maa dog sige, at det er ikke den Side deraf, som nærmest trykker mig. Jeg har ogsaa en vis Tillid til den højtærede Finansminister; jeg tror, at han, hvad Kassen angaar, hvad det rent finansielle angaar, er en ganske paalidelig Autoritet, som man nok kan med en vis Fortrustning se hen til, naar der er Spørgsmaal om, hvorvidt Statskassen skulde gaa bankerot eller ikke. Jeg tror, at naar den højtærede Finansminister gør den Handel, veed han nok, hvad han gør; jeg tror ikke, at der der ud af kommer noget skæbnesvangert Tab for Statskassen. Jeg vilde ogsaa finde det højt behynderligt, hvis det var Tilfældet; hvis den højtærede Finansminister paa dette Punkt handlede letsindig, maatte det være af ren Godmodighed. Den højtærede Finansminister staaar jo overfor sine Medkontrahenter i en saa fortrinlig Stilling, en saa udmærket Stilling, at han kan saa af dem egentlig, hvad han forlanger. Naar man kommer og vil handle saaledes, som ærede Medlemmer af dette Ting ere komne til Konsejlspræsidenten, med det Udgangspunkt, at man siger: Vi skulle udrette noget, vi skulle handle, der skal et Resultat ud deraf, saa er det klart, at saa stiller man den ene Part i en Forretning med alle Kortene paa Haanden, saa staaar